

Florentin SMARANDACHE
(SUA)

Neutrosofia, o nouă ramură a Filosofiei

Abstract:

În această lucrare este prezentată o nouă ramură a filosofiei, numită neutrosofie, care studiază originea, natura și scopul neutralităților, precum și interacțiunile lor cu diferite spectre de ideatic. Teza fundamentală: Orice idee $\langle A \rangle$ este $T\%$ adevărată, $I\%$ nedeterminată și $F\%$ falsă, unde T , I , F sunt mulțimi standard sau non-standard incluse în intervalul non-standard $]0, +1[$.

Teoria fundamentală:

Fiecare idee $\langle A \rangle$ tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei $\langle Non-A \rangle$ (nu numai $\langle Anti-A \rangle$, cum a susținut Hegel) - ca o stare de echilibru.

Neutrosafia stă la baza logicii neutrosofice, o logică cu valoare multiplă care generalizează logica fuzzy, la baza mulțimii neutrosofice care generalizează mulțimea fuzzy, la baza probabilității neutrosofice și a statisticilor neutrosofice, care generalizează probabilitatea clasică și imprecisă și respectiv statisticile.

1.1. Cuvânt înainte.

Pentru că lumea este plină de nedeterminare, o imprecizie mai precisă este necesară. De aceea, în acest studiu este introdus un nou punct de vedere în filosofie, care ajută la generalizarea 'teoriei probabilităților', 'mulțimii fuzzy' și 'logicii fuzzy' la \langle probabilitate neutrosofică \rangle , \langle mulțime neutrosofică \rangle și, respectiv, \langle logică neutrosofică \rangle . Ele sunt utile în domeniul inteligenței artificiale, rețelelor neuronale, programării evoluționare, sistemelor neutrosofice dinamice, și mecanicii cuantice.

În special în teoria cuantică există o incertitudine cu privire la energie și la momentul particulelor, deoarece particulele nu au poziții exacte în lumea subatomică, vom calcula mai bine probabilitățile lor neutrosofice la unele puncte (adică implicând un procentaj de incertitudine și nedeterminare - în spatele procentajelor de adevăr și respectiv de falsitate) decât probabilitățile lor clasice.

În afară de matematică și de filosofia interrelațională, se caută Matematica în conexiune

cu Psihologia, Sociologia, Economia, și Literatura.

Acesta este un studiu de bază al filosofiei neutrosofice, deoarece consider că un întreg colectiv de cercetători ar trebui să treacă prin toate școlile / mișcările / tezele / ideile filozofice și să extragă caracteristici pozitive, negative și neutre.

Filosofia este supusă interpretării.

Prezentăm o propedeutică și o primă încercare de astfel de tratat.

[O filozofie neutrosofică exhaustivă (dacă așa ceva este posibil) ar trebui să fie o sinteză a tuturor filozofilor dintr-un sistem neutrosofic.]

Acest articol se compune dintr-o colecție de fragmente concise, scurte observații, diverse citate, aforisme, unele dintre ele într-o formă poetică. (Referințele principale sunt enumerate după mai multe fragmente individuale.) De asemenea, articolul introduce și explorează noi termeni în cadrul avangardei și al metodelor filozofice experimentale sub diverse logici valorice.

1.2. Neutrosofie, o nouă ramură de Filosofie

A) Etimologie:

Neutru-sofie [Din francezul *neutre* <latinul *neuter*, neutru, și grecescul *sophia*, calificare / înțelepciune] înseamnă cunoaștere a gândirii neutre.

B) Definiție:

Neutrosafia este o nouă ramură a filosofiei, care studiază originea, natura și scopul neutralităților, precum și interacțiunile lor cu diferite spectre ideatice.

C) Caracteristici:

Acest mod de gândire:

- propune noi teze filozofice, principii, legi, metode, formule, mișcări;
- arată că lumea este plină de nedeterminare;
- interpretează neinterpretabilul;
- tratează din unghiuri diferite concepte și sisteme vechi, arătând că o idee, care este adevărată într-un sistem de referință dat, poate fi falsă în altul - și invers;

- încearcă să atenueze războiul de idei și să se războiască cu ideile pașnice;

- măsoară stabilitatea sistemelor instabile, și instabilitatea sistemelor stabile.

D) Metode de Studiu Neutrosofic:

matematizare (logica neutrosofică, probabilitatea neutrosofică și statisticile neutrosofice, dualitate), generalizare, complementaritate, contradicție, paradox, tautologie, analogie, reinterpretare, asociere, interferență, aforistic, lingvistic, transdisciplinaritate.

E) Formalizarea:

Să notăm cu $\langle A \rangle$ o idee, sau propunere, teorie, eveniment, concept, entitate, cu $\langle Non-A \rangle$ ceea ce nu este $\langle A \rangle$ și cu $\langle Anti-A \rangle$ opusul $\langle A \rangle$. De asemenea, $\langle Neut-A \rangle$ simbolizează ceea ce nu este nici $\langle A \rangle$ nici $\langle Anti-A \rangle$ și anume neutralitatea dintre cele două extreme. Și $\langle A' \rangle$ o versiune a $\langle A \rangle$.

$\langle Non-A \rangle$ este diferit de $\langle Anti-A \rangle$.

De exemplu:

Dacă $\langle A \rangle =$ alb, apoi $\langle Anti-A \rangle =$ negru (antonim), dar $\langle Non-A \rangle =$ verde, roșu, albastru, galben, negru, etc. (orice culoare, mai puțin albul), în timp ce $\langle Neut-A \rangle =$ verde, roșu, albastru, galben, etc. (orice culoare, cu excepția albului și negrului), și $\langle A' \rangle =$ alb închis, etc. (orice nuanță de alb).

Într-un mod clasic:

$\langle Neut-A \rangle \equiv \langle Neut-(Anti-A) \rangle$, adică neutralitățile lui $\langle A \rangle$ sunt identice cu neutralitățile lui $\langle Anti-A \rangle$.

$\langle Non-A \rangle \supset \langle Anti-A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle \supset \langle Neut-A \rangle$ precum și

$\langle A \rangle \cap \langle Anti-A \rangle = \emptyset$,

$\langle A \rangle \cap \langle Non-A \rangle = \emptyset$,

ori $\langle A \rangle$, $\langle Neut-A \rangle$ și $\langle Anti-A \rangle$ sunt disjuncte două câte două.

$\langle Non-A \rangle$ este completarea lui $\langle A \rangle$ cu privire la mulțimea universală.

Dar pentru că în multe cazuri frontierele dintre noțiuni sunt vagi, imprecise, este posibil ca $\langle A \rangle$, $\langle Neut-A \rangle$, $\langle Anti-A \rangle$ (și bineînțeles $\langle Non-A \rangle$) să aibă părți comune, două câte două.

F) Principiul fundamental:

Între o idee $\langle A \rangle$ și opusul ei $\langle \text{Anti-}A \rangle$, există un spectru continuu de putere a neutrităților $\langle \text{Neut-}A \rangle$.

G) Teza fundamentală:

Orice idee $\langle A \rangle$ este $T\%$ adevărată, $I\%$ nedeterminată, și $F\%$ falsă, unde $T, I, F \in]0, 1+[$.

H) Legi principale:

Să luăm $\langle \alpha \rangle$ ca atribut și (T, I, F) în $]0, 1+[^3$. Atunci:

- Există o propunere $\langle P \rangle$ și un sistem de referință $\{R\}$, astfel că $\langle P \rangle$ este $T\% \langle \alpha \rangle$, $I\%$ nedeterminat sau $\langle \text{Neut-}\alpha \rangle$, și $F\% \langle \text{Anti-}\alpha \rangle$.

- Pentru orice propunere $\langle P \rangle$, există un sistem de referință $\{R\}$, astfel că $\langle P \rangle$ este $T\% \langle \alpha \rangle$, $I\%$ nedeterminat sau $\langle \text{Neut-}\alpha \rangle$ și $F\% \langle \text{Anti-}\alpha \rangle$.

- $\langle \alpha \rangle$ este într-o anumită măsură $\langle \text{Anti-}\alpha \rangle$, în timp ce $\langle \text{Anti-}\alpha \rangle$ este într-o anumită măsură $\langle \alpha \rangle$.

Prin urmare:

Pentru fiecare propoziție $\langle P \rangle$ există sisteme de referință $\{R_1\}, \{R_2\}, \dots$, astfel că $\langle P \rangle$ arată diferit în fiecare dintre ele - obținând toate stările posibile de la $\langle P \rangle$ la $\langle \text{Neut-}P \rangle$ până la $\langle \text{Anti-}P \rangle$.

Și ca o consecință, pentru oricare două propoziții $\langle M \rangle$ și $\langle N \rangle$, există două sisteme de referință $\{R_M\}$ și respectiv $\{R_N\}$, astfel că $\langle M \rangle$ și $\langle N \rangle$ arată la fel.

Sistemele de referință sunt ca niște oglinzi de curburi diferite care reflectă propozițiile.

D) Motto-uri:

- Totul este posibil chiar și imposibilul!
- Nimic nu este perfect, nici chiar perfecțiunea!

J) Teorie Fundamentală:

Fiecare $\langle A \rangle$ idee tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei $\langle \text{Non-}A \rangle$ (nu numai $\langle \text{Anti-}A \rangle$, cum a susținut Hegel) - ca o stare de echilibru. Între $\langle A \rangle$ și $\langle \text{Anti-}A \rangle$ există infinit de multe idei $\langle \text{Neut-}A \rangle$, care pot echilibra $\langle A \rangle$ fără a fi necesare versiuni $\langle \text{Anti-}A \rangle$.

Pentru a neutraliza o idee trebuie să descovere toate cele trei laturi ale sale: de sens (adevărul), de nonsens (falsitate), și de imprecizie (nedeterminare) - apoi trebuie să inverseze / combine. Ulterior, ideea va fi clasificată ca neutralitate.

K) Delimitarea de alte concepte și teorii filozofice:

1. Neutrosfia se bazează nu numai pe analiza de propuneri opuse, așa cum face dialectica, ci de asemenea pe analiza neutrităților dintre ele.

2. În timp ce *epistemologia* studiază limitele cunoașterii și ale raționamentului, neutrosfia trece de aceste limite și ia sub

lupă nu numai caracteristicile definatorii și condițiile de fond ale unei entități $\langle E \rangle$ - dar și tot spectrul $\langle E' \rangle$ în legătură cu $\langle \text{Neut-}E \rangle$.

Epistemologia studiază contrariile filozofice, de exemplu $\langle E \rangle$ versus $\langle \text{Anti-}E \rangle$, neutrosfia studiază $\langle \text{Neut-}E \rangle$ versus $\langle E \rangle$ și versus $\langle \text{Anti-}E \rangle$ ceea ce înseamnă logică bazată pe neutralități.

3-4. *Monismul neutru* afirmă că realitatea ultimă nu este nici fizică nici mentală. Neutrosfia constă într-un punct de vedere pluralist: o infinitudine de nuanțe separate și ultime conturează lumea.

5. *Hermeneutica* este arta sau știința interpretării, în timp ce neutrosfia creează idei noi și analizează o gamă largă de câmp ideatic prin echilibrarea sistemelor instabile și dezechilibrarea sistemelor stabile.

6. *Filozofia Perennis* spune adevărul comun al punctelor de vedere contradictorii, neutrosfia combină cu adevărul de asemenea și neutralele.

7. *Falibilismul* atribuie incertitudine fiecărei clase de convingeri sau propuneri, în timp ce neutrosfia acceptă afirmații 100% adevărate precum și afirmații 100% false, - în plus, verifică în care sisteme de referință procentajul incertitudinii se apropie de zero sau de 100 .

L) Limitele filozofiei:

Întreaga filozofie este un *tautologism*: adevărat în virtutea de formă, pentru că orice idee lansată pentru prima oară este dovedită ca adevărată de către inițiatorul(ii) său(i). Prin urmare, filozofia este goală sau dezinformativă, și reprezintă a priori cunoașterea.

Se poate afirma: Totul este adevărat, chiar și falsul!

Și totuși, întreaga filozofie este un *nihilism*: pentru ca orice idee, odată dovedită adevărată, este mai târziu dovedită ca falsă de către urmași. Este o contradicție: fals în virtute de formă. Prin urmare, filozofia este supra-informativă și o cunoaștere a posteriori.

Astfel, se poate afirma: Totul este fals, chiar și adevărul!

Toate ideile filozofice care nu au fost încă contrazise vor fi mai devreme sau mai târziu contrazise deoarece fiecare filozof încearcă să găsească o breșă în sistemele vechi. Chiar și această nouă teorie (care sunt sigur că nu este sigură!) va fi inversată... Și mai târziu alții o vor instala înapoi...

Prin urmare, filozofia este logic necesară și logic imposibilă. Agostoni Steuco din Gubbio a avut dreptate, diferențele dintre filozofi sunt de nediferențiat.

Expresia lui Leibniz <adevărat în orice lume posibilă> este de prisos, peiorativă, întrucât mintea noastră poate construi de asemenea o lume imposibilă, care devine po-

sibilă în imaginația noastră.

(F. Smarandache, "Sisteme de axiome inconsistente", 1995.)

- În această teorie nu se poate dovedi nimic!

- În această teorie nu se poate nega nimic!
Filosofism = Tautologism + nihilism.

M) Clasificarea de idei:

a) acceptate cu ușurință, uitate repede;

b) acceptate cu ușurință, uitate greu;

c) acceptate greu, uitate repede;

d) acceptate greu, uitate greu.

Și versiuni diferite între orice două categorii.

N) Evoluția unui idei $\langle A \rangle$ în lume nu este ciclică (după cum a afirmat Marx), dar discontinuă, înnodată, fără margini:

$\langle \text{Neut-}A \rangle$ = fond ideatic existent, înainte de apariția lui $\langle A \rangle$;

$\langle \text{Pre-}A \rangle$ = o pre-idee, un precursor al lui $\langle A \rangle$;

$\langle \text{Pre-}A' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle \text{Pre-}A \rangle$;

$\langle A \rangle$ = Ideea în sine, care dă naștere implicit la:

$\langle \text{Non-}A \rangle$ = ceea ce este în afara lui $\langle A \rangle$;

$\langle A' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle A \rangle$ după interpretări / înțelegeri (greșite) de către persoane, școli, culturi diferite;

$\langle A/\text{Neut-}A \rangle$ = Spectru de derivate / deviații $\langle A \rangle$, deoarece $\langle A \rangle$ se amestecă parțial mai întâi cu idei neutre;

$\langle \text{Anti-}A \rangle$ = Opusul direct al $\langle A \rangle$, dezvoltat în interiorul lui $\langle \text{Non-}A \rangle$;

$\langle \text{Anti-}A' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle \text{Anti-}A \rangle$ după interpretări / înțelegeri (greșite) de către persoane, școli, culturi diferite;

$\langle \text{Anti-}A/\text{Neut-}A \rangle$ = Spectru de derivate / deviații $\langle \text{Anti-}A \rangle$, ceea ce înseamnă $\langle \text{Anti-}A \rangle$ parțial și

$\langle \text{Neut-}A \rangle$ parțial combinate în procentaje diferite;

$\langle A'/\text{Anti-}A' \rangle$ = Spectru de derivate / deviații după amestecarea spectrelor $\langle A' \rangle$ și $\langle \text{Anti-}A' \rangle$;

$\langle \text{Post-}A \rangle$ = După $\langle A \rangle$, o post-idee, o concluzie;

$\langle \text{Post-}A' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle \text{Post-}A \rangle$;

$\langle \text{Neo-}A \rangle$ = $\langle A \rangle$ reluat într-un mod nou, la un alt nivel, în condiții noi, ca într-o curbă iregulată cu puncte de inflexiune, în perioade evolutive și evolvente, într-un mod de recurent, viața lui $\langle A \rangle$ re-începe.

"Spirala" evoluției, a lui Marx, este înlocuită cu o curbă diferențială complexă, cu urcușurile și coborâșurile sale, cu noduri - pentru că evoluția înseamnă și cicluri de evoluție.

Aceasta este *dinafilozofia* = studiul drumului infinit al unei idei.

<Neo-A> are o sferă mai largă (incluzând, în afară de părți vechi ale <A> și părți ale <Neut-A> rezultate din combinații anterioare), mai multe caracteristici, este mai eterogen (după combinații cu diferite idei <Non-A>). Dar, <Neo-A>, ca un întreg în sine, are tendința de a-și omogeniza conținutul și apoi de a dezomogeniza prin alăturarea cu alte idei.

Și așa mai departe, până când <A>-ul anterior ajunge la un punct în care încorporează în mod paradoxal întregul <Non-A>, fiind nedeslușit de ansamblu. Și acesta este punctul în care ideea moare, nu poate fi distinctă de altele. Întregul se destramă, pentru că mișcarea îi este caracteristică într-o pluralitate de idei noi (unele dintre ele conținând părți din originalul <A>), care își încep viața lor într-un mod similar. Drept un imperiu multinațional.

Nu este posibil să se treacă de la o idee la opusul său, fără a trece peste un spectru de versiuni ale ideii, de abateri sau idei neutre între cele două.

Astfel, în timp, <A> ajunge să se amestece cu <Neut-A> și <Anti-A>.

Nu am spune că "opusele se atrag", dar <A> și <Non-A> (adică interiorul, exteriorul și neutrul ideii).

Prin urmare, rezumatul lui Hegel a fost incomplet: o teză este înlocuită de alta, numită anti-teză; contradicția dintre teză și anti-teză este depășită și astfel rezolvată printr-o sinteză. Deci Socrate la început, sau Marx și Engels (materialismul dialectic). Nu este un sistem triadic:

- Teză, antiteză, sinteză (Hegeliene); sau
- Afirmatie, negare, negație a negației (Marxiști); ci un sistem piramidal pluradic, așa cum se vede mai sus.

Antiteza <Anti-T> a lui Hegel și Marx nu rezultă pur și simplu din teza <T>.

<T> apare pe un fond de idei preexistente, și se amestecă cu ele în evoluția sa.

<Anti-T> este construit pe un fond ideatic similar, nu pe un câmp gol, și folosește în construcția sa, nu numai elemente opuse <T>, dar și elementele de <Neut-T>, precum și elemente de <T>.

Căci o teză <T> este înlocuită nu numai de către o antiteză <Anti-T>, dar și de diferite versiuni ale neutralităților <Neut-T>.

Am putea rezuma astfel: teză-neutră (fond ideatic înainte de teză), pre-teză, teză, proteză, non-teză (diferită, dar nu opusă), anti-teză, post-teză, neo-teză.

Sistemul lui Hegel a fost purist, teoretic, idealist. A fost necesară generalizarea. De la simplism la organicism.

O) Formule filozofice:

De ce există atât de multe școli filozofice

distincte (chiar contrare)?

De ce, concomitent cu introducerea unei noțiuni <A>, rezultă inversul ei <Non-A>?

Acum, sunt prezentate formule filozofice numai pentru că în domeniul spiritual este foarte dificil să obții formule (exacte).

a) Legea Echilibrului:

Cu cât <A> crește mai mult, cu atât scade <Anti-A>. Relația este următoarea:

$$\langle A \rangle \times \langle \text{Anti-A} \rangle = k \times \langle \text{Neut-A} \rangle,$$

unde k este o constantă care depinde de <A> și <Neut-A> este un punct de sprijin pentru echilibrarea celor două extreme.

În cazul în care punctul de sprijin este centrul de greutate al neutralităților, atunci formula de mai sus este simplificată:

$$\langle A \rangle \times \langle \text{Anti-A} \rangle = k,$$

unde k este o constantă care depinde de <A>.

Cazuri particulare interesante:

Industrializare \times *Spiritualizare* = constant, pentru orice societate.

Cu cât o societate este mai industrializată, cu atât scade nivelul spiritual al cetățenilor săi.

$$\text{\textit{Știință}} \times \text{\textit{Religie}} = \text{\textit{constant}}.$$

$$\text{\textit{Alb}} \times \text{\textit{Negru}} = \text{\textit{constant}}.$$

$$\text{\textit{Plus}} \times \text{\textit{Minus}} = \text{\textit{constant}}.$$

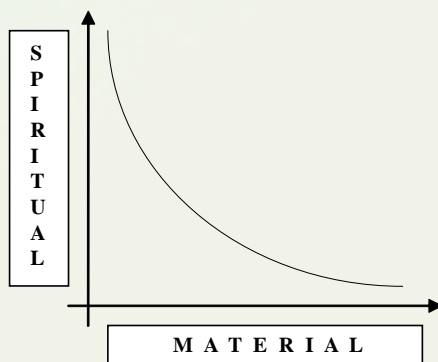
Împingând limitele, în alte cuvinte, calculând în spațiul absolut, se obține:

$$\text{\textit{Total}} \times \text{\textit{Nimic}} = \text{\textit{universal constant}}.$$

Ne îndreptăm către o matematizare a filozofiei, dar nu în sens Platonian.

Graficul 5. O.a.1:

Materialism \times *Idealism* = constant, pentru orice societate.

Axele carteziene verticale și orizontale sunt asimptote pentru curba $MI = k$.

b) Legea Anti-reflexivitate:

<A> în oglindă cu <A> dispăre treptat. Sau <A>-ul lui <A> se poate transforma într-un <A> distorsionat.

Exemple:

Căsătoria între rude dă naștere la descendenți așoști (de multe ori cu handicap).

De aceea, amestecând specii de plante (și uneori, rase de animale și oameni), obținem hibrizi cu calități și / sau cantități mai bune. Teoria biologică a amestecării speciilor.

De aceea, emigrarea este benignă întrucât

aduce sânge proaspăt într-o populație statică.

Nihilismul, propovăduit după romanul "Părinți și copii" de Turgeniev în 1862 drept o negare absolută, neagă totul, prin urmare, se neagă pe sine!

Dadaismul dadaismului dispăre.

c) Legea de Complementaritate:

<A> simte nevoia să se completeze prin <Non-A> cu scopul de a forma un întreg.

Exemple:

Persoanele diferite simt nevoia să se completeze reciproc și să se asocieze. (Bărbatul cu femeia.)

Culorile complementare (care, combinate la intensitățile potrivite, produc albul).

d) Legea Efectului Invers:

Atunci când este încercată convertirea cuiva la o idee, credință sau religie prin repetiții plictisitoare sau prin forță, acea persoană ajunge să o urască.

Exemple:

Cu cât rogi pe cineva să facă ceva, cu atât persoana vrea mai puțin să o facă.

Dublând regula, ajungi la înjumătățire.

Ce e mult, nu e bine... (invers proporțional). Când esti sigur, nu fii!

Atunci când forțăm pe cineva să facă ceva, persoana va avea o reacție diferită (nu necesar opusă, precum afirma axioma legii a treia a mișcării a lui Newton):

e) Legea Identificării Intoarse:

<Non-A> este un <A> mai bun decât <A>.

Exemplu:

Poezia este mai filozofică decât filozofia.

f) Legea Întreruperii Conectate:

<A> și <Non-A> au elemente în comun.

Exemple:

Există o distincție mică între "bine" și "rău".

Raționalul și iraționalul funcționează împreună inseparate.

Conștiința și inconștiința în mod similar.

"Vino, sufletul mi-a spus, haide să scriem poezii pentru corpul meu, căci suntem Unul" (Walt Whitman).

Finitul este infinit [vezi microinfinitatea].

g) Legea Întreruperii de Identități:

Lupta permanentă între <A> și <A'> (unde <A'> sunt diferite nuanțe de <A>).

Exemple:

Lupta permanentă între adevărul absolut și adevărul relativ.

Distincția dintre falsul clar și falsul neutrosific (cea de două noțiuni reprezintă o combinație de grade de falsitate, nedeterminate, și adevăr).

h) Legea Compensației:

Dacă acum <A>, atunci mai târziu <Non-A>.

Exemple:

Orice pierdere are un câștig.

[ceea ce înseamnă că m ai târziu va fi m ai bine, pentru că ai învățat ceva din pagubă]. Nu există niciun succes fără eșec [aveți răbdare!].

i) Legea Stării Stabile:

Nu pot fi depășite limitele proprii.
(Ne învârtim în cerul propriu.)

j) Legea Gravității Ideationale:

Fiecare idee $\langle A \rangle$ atrage și respinge altă idee $\langle B \rangle$ cu o forță direct proporțională cu produsul măsurilor lor neutrosofice și exponențialul distanței lor.

(În opoziție cureafirmarea modernă a Legii lui Newton cu privire la gravitația particulelor de materie, distanța influențează direct proporțional - nu indirect - cu cât sunt ideile m ai opuse (distanțate), cu atât se atrag m ai puternic.)

k) Legea Gravității Universale Ideationale:

$\langle A \rangle$ tinde către $\langle Non-A \rangle$ (nu către $\langle Anti-A \rangle$ cum a spus Hegel) și reciproc.

Există forțe care acționează asupra lui $\langle A \rangle$, orientându-l către $\langle Non-A \rangle$, până când un punct critic este atins, iar apoi $\langle A \rangle$ se întoarce.

$\langle A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle$ sunt în continuă mișcare, iar limitele lor se schimbă în consecință.

Exemple:

Perfecțiunea duce la imperfecțiune.

Ignoranța este mulțumitoare.

Caz particular:

Fiecare persoană tinde să se apropie de nivelul său de... incompetență!

Aceasta nu este o glumă, ci purul adevăr:

Să spunem că X obține un loc de muncă la nivelul $L1$; dacă este bun, este promovat la nivelul $L2$; dacă este bun în noua sa poziție, este promovat m ai departe la $L3$; și așa m ai departe... până când el nu m ai este bun și prin urmare, nu m ai este promovat; astfel, el a ajuns la nivelul său de incompetență.

$\langle A \rangle$ tinde către $\langle Non-A \rangle$.

Prin urmare, idealul fiecăruia este de a tinde către ceea ce nu poate face.

Dar mișcarea este neliniară.

$\langle Non-A \rangle$ dispune de o gamă largă (continuum de putere), de versiuni care "nu sunt $\langle A \rangle$ " ($\langle A \rangle$ exterior), să le indexăm în mulțimea $\{ \langle Non-A \rangle_j \}_i$

(Toate versiunile $\{ \langle Anti-A \rangle_j \}_i$ sunt incluse în $\langle Non-A \rangle$.)

Prin urmare, infinit de multe versiuni

$\langle Non-A \rangle_i$ gravitează, precum planetele în jurul unui centru, pe orbitele lui $\langle A \rangle$. Și între fiecare versiune $\langle Non-A \rangle_i$ și centrul de greutate al "astrului" $\langle A \rangle$, există forțe de atracție și de respingere. Se apropie una de alta până când se ajunge la anumite limite critice minime: P_{mij} pentru $\langle A \rangle$ și Q_{mij} pentru $\langle Non-A \rangle_i$, și apoi se departează una de cealaltă până la atingerea anumitor limite maxime: P_{oij} pentru $\langle A \rangle$ și Q_{oij} pentru $\langle Non-A \rangle_i$.

Prin ecuații diferențiale putem calcula distanțele minime și maxime (spirituale) dintre $\langle A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle_i$, coordonatele carteziene ale punctelor critice și *status quo*-ul fiecărei versiuni.

Am putea spune că $\langle A \rangle$ și o versiune $\langle Non-A \rangle_i$ se întâlnesc într-un punct absolut / infinit.

Când toate versiunile $\langle Non-A \rangle_i$ cad sub categoria $\langle A \rangle$ avem o catastrofă!

Bibliografie

Florentin Smarandache, "A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic, Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability and Statistics", 1995.